

eTabita

4/2016

OBSAH

Dobré čtení

- [4](#) Bůh na lavici obžalovaných
- [5](#) Dámy v nesnázích – Rebelka Rebeka, aneb i děvče do nepohody má své temné stránky
- [7](#) Milost a pokoj (aj/čj)
- [11](#) Cesta života - svědectví Dianne de Jong
- [35](#) Advent - báseň

Můj příběh

- [8](#) James Bennett – rozhovor s mužem, který se z lidské pochodně stal pochodní naděje (dokončení)
- [11](#) Den díkůvzdání
- [12](#) 50 věcí, za které jsem vděčná

Ty a svět okolo

- [14](#) Středověk života

Tabita dětem

- [22](#) Tvoříme s dětmi a pro děti

Jak na to

- [27](#) Za volantem IV
- [29](#) Zvířecí mazlíčci u nás doma IV
- [20](#) Jak prostírat nejen slavnostně

Receptárium

- [16](#) Svět kávy mezi českým turkem a espressem

Cestománie

- [31](#) Není betlém jako betlém - do Betléma v Hlinsku

Tabita představuje

- [24](#) Domov „Savar“ v Bangladéši

Prázdninová soutěž pro každého

- [15](#) Drabble – výsledky soutěže

Na nových stránkách www.etabita.cz najdete nejen již vyšlá čísla, ale i jednotlivé články řazené podle rubrik.

Vydává: Tabita ČR o. s., kolektivní člen KMS
Redakční rada: Luba Šťastná, Alena Šelongová, Milena Krumphanzlová, Věra Dvořáková, Olina Kolářčková, Lucie Zavřelová, Michaela Šťastná
Grafická úprava: Alexandra Šillerová
Jazyková korektura: Věra Dvořáková, Milena Krumphanzlová
Expedice: Michaela Šťastná
Použité fotografie jsou ze soukromých sbírek, www.freeimages.com, www.pixabay.com, internet

Adresa: Havlíčkovo nám. 548, 284 01 Kutná Hora
email: etabita@etabita.cz
IČO: 22756787

Za obsah odpovídá autor článku.
Pokud chcete dostávat Tabitu zdarma, přihlaste se k odběru na stránkách www.etabita.cz

Pište nám na etabita@etabita.cz

 eTabitu najdete i na facebooku

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno:

"Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje."

Izajáš 9:1,5

Luba Šťastná

Zima, sníh (někdy), svátky, romantika, domov, idylka... Tak nějak si podvědomě představujeme, že by mělo vypadat číslo Tabity, které se k vám dostane ve dnech kolem Vánoc.

Když jsme dávali dohromady toto číslo časopisu, nad některými články jsme cítili rozpaky. Jsou to články, kde je bolest, utrpení i smrt. Hodí se do tohoto čísla? Hodí se do času, který chceme prožívat v provoněném, naklizeném domově a nemyslet na těžké věci? Všude zní „radujme se, veselme se“ a křesťané si

připomínají úžasnou věc, že Ježíš Kristus přišel na zem jako dítě, aby zde žil jako člověk. I když víme, že se Pán Ježíš narodil někdy jindy než v prosinci a dokonce víme, že neznáme den jeho narození (možná proto, abychom si žádný den neglorifikovali) a že jeho příchod na svět nebyla taková idylka, jakou nám zprostředkovává vánoční folklor, přesto chceme prožívat krásné dny.

Možná je ale dobré si uvědomit, že bolest existuje. A pokud jsem ten šťastný, kdo ji v tuto chvíli neprožívá, mám úžasnou

možnost pomoci někomu, kdo takové štěstí nemá. Třeba jen tím, že budu s ním.

A pokud jsou v životě věci, které bolí, najdeme odvahu věřit, že Bůh, který skládá mozaiku našeho života, ví, co dělá, a ví, kam který kamínek patří.

Každopádně to, že Boží syn přišel na svět, aby se zde narodil a žil jako člověk a aby pak zemřel za naše hříchy, nás může naplňovat radostí.

Tuto radost vám ze srdce přeji.

STRACH – fenomén dnešní doby

Strach je něco, s čím asi každý čas od času bojuje. Někdo méně, pro jiného je strach opravdovým problémem. V příštím čísle Tabity bychom se problematice strachu chtěli více věnovat.

NAPIŠTE NÁM

Prožíváte strach? Kdy a z čeho? Co vám pomáhá strach přemáhat a co naopak ve vás strach vyvolává? Pokud jste zažili vítězství nad strachem, **PODĚLTE SE O SVOJI ZKUŠENOST S NÁMI!**

Pomozte tak ostatním a buďte součástí Tabity! Pište na adresu etabita@etabita.cz

Bůh na lavici obžalovaných

Jiří Beránek

Když jsem v listopadu 1989 uvěřil, že není jiné cesty k Bohu než skrze Ježíše Krista, byl jsem šťastný, že jsem konečně našel smysl života. To mi bylo 33 let. Zrovna tolik jako Ježíšovi, když ho ukřižovali. Ježíš se na kříži ptal: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“ (Marek 15,34). Žádný anděl nepřispěchal s odpovědí, ale Ježíš dokázal statečně snášet bolest tohoto tajemství společně s trýzní tělesnou a ukončil pozemský život vítězným zvoláním: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha!“ (Lukáš 23,46).

Píši tyto řádky se slzami v očích, protože jsem před půl rokem přišel o svého mladšího syna. Bylo mu 25 let, když tragicky zahynul na dovolené na Kanárských ostrovech. Myslím, že neexistuje nic horšího, než když otec pohřbívá své dítě a já si kladl otázku: „Proč? Proč jsi to Bože dopustil?“ Do dnešního dne jsem na tuto otázku odpověď nedostal, ale uvědomil jsem si, že mohu žít dostatečně dobrý život i s nezodpovězenými otázkami a zachovat si naprostou důvěru.

Evropa už dávno není křesťanský světadíl. Většina lidí žije, jako by Boha nebylo, a běžnou námitkou ateistů bývá: „Jak to může nebo mohl Bůh dopustit?“

Jenže, co s tím má Bůh dělat, když my sami

si děláme, co chceme, nechceme nést důsledky svého špatného jednání a snažíme se vinu svalit na někoho jiného? Ano, spoustu problémů jsme si nadrobili sami, ale odmítáme si to přiznat.

Například jistému faráři se jednou svěřila jedna mladá žena, že se jí rozpadlo manželství. Nakonec z ní vypadlo: „A teď tu jsem sama se dvěma dětmi. Ten lump mě nechal! Jak to může Bůh dopustit?“ A víte, jak na to ten moudrý muž zareagoval? „Počkejte, vzal si ho za muže Bůh nebo vy?“ „Ano, ale já jsem přece nevěděla, co je zač!“ Modlila jste se předtím: „Pane, ukaž mi tvoji cestu. Pane, dej mi správného manžela! Modlila jste se tak někdy?“ „Ne.“ A ten farář jí řekl: „Tak sama běžíte bez Boha do neštěstí a nakonec se ještě ptáte, jak to může Bůh dopustit?“

V Bibli je jedna věta, které se nikdo z nás nevyhne: „Jen poznej a viz, že je zlé a trpké, když opouštíš Hospodina, svého Boha, a není v tobě bázeň přede mnou.“ (Jeremjáš 2,19)

Milý čtenáři, skutečně si myslíš, že Bůh je ten, kdo má sedět na lavici obžalovaných, a že ty máš právo sedět na židli soudce?

V Genesis 22,2 Bůh řekl Abrahamovi: „Nuže, vezmi svého syna, svého jediného, jehož miluješ, Izáka, a jdi do země Mórija.

Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné z hor, o níž ti povím.“ Ten příběh určitě znáte.

Bůh ušetřil Izáka a nahradil ho beránem jako obětí. A Hospodin řekl Abrahamovi: „Teď jsem poznal, že jsi bohabojný a že jsi mi neodepřel svého syna ... protože jsi učinil tuto věc ... proto tě jistě požehnám ... tvé símě zdědí bránu svých nepřátel. Ve tvém semeni si budou žehnat všechny národy země, protože jsi mne uposlechl!“ (Genesis 22,12; 16–18). Bůh řekl vlastně Abrahamovi toto: „Vím, že mně nikdy nic neodepřeš, dokonce ani svého vzácného syna. A protože jsi to prokázal, Abrahame, tak ti požehnám.“

Lidé se možná nikdy nedozvědí o našich zkouškách víry. Můžete trpět osamocení, aniž by bylo zřejmé svědectví o vaší poslušnosti. Ve skutečnosti si třeba mnozí myslí, že jste svým utrpením souzeni. „Proč tento člověk tím vším prochází? Nevidím, že by k tomu byl nějaký důvod. Lámu si hlavu nad tím, kde ve svém životě pochybil.“

Přesto všechno můžeme vědět, že Bůh, který nás vede do našich zkoušek víry, ví, co tato zkouška znamená, protože každou naši bolest sám cítil. A Hospodin nás ujišťuje: „Vše to bude končit požehnááním...“

DÁMY

v nesnázích

Rebelka Rebeka, *aneb* i děvče do nepohody má své temné stránky

Petr Plaňanský

Lidská vzájemnost a pletivo příbuzenských vztahů bývá podivuhodné, stejně jako představy a sny malých dětí. Snad každý malý chlapec kdysi snil o tom, že si jednou za manželku vezme svou maminku – protože nezná nikoho, kdo by o něj lépe pečoval; a malá děvčátka zase plánovala svatbu se svým tatínkem, který pro ně znamenal záruku bezpečí... Čas, růst a dozrávání děti z této naivní představy postupně osvobodily. Přesto pouta mezi rodiči a dětmi zůstávají po celý život určitým způsobem pouty kardinálními. Žel někdy i pouty velmi nezdravými...

Když s druhými přemýšlím o vztazích, docházím k poznání, že vztah je především vzájemnost. Skutečný vztah je tam, kde dochází k setkávání JÁ a TY. Právě v tomto bodě se uskutečňuje i vzájemné ovlivňování a výchova.

Nezákladnějším vztahem je jistě pro každého z nás, ať už to přijímáme či nikoli, vztah se svou maminkou. Je vskutku výjimečným, protože sahá až k úplnému počátku. Existuje dávno předtím, než se my sami staneme součástí velkého světa a nového lidského příběhu. Vlastně jsme, alespoň na chvíli, součástí především příběhu té, která nás odnášela – tu s láskou, jindy zas s obavami – pod svým srdcem.

Minule jsme se společně ponořili do příběhu Rebeky, skutečného děvčete do nepohody, které se nebálo velkých životních výzev. A zůstaneme s ní ještě na chvíli. Jednak abychom ji poznali jako matku, jednak abychom odhalili tajemství, že i děvčata do nepohody mohou být rebelkami bedlivě skrývajícemi své stinné stránky.

Co z příběhu manželky Izáka můžeme vyčíst? Třeba to, že se na počátku vztahu do sebe s manželem zamilovali a oddali se jeden druhému. Také, že se Rebeka po smrti Izákovy matky stala pro svého muže skutečnou útěchou. Víme též, že věrně a trpělivě putovala se svým manželem a jeho stády.

Zažila i veřejné zapření od svého manžela v pelištejském městě Geraru. Příběh vypráví o tom, že Izák tak učinil ze strachu o svůj život, neboť Rebeka krásou vynikala nad místní ženy.

Nejsme si jisti, zda pro ni byla tato skutečnost jenom dalším dobrodružstvím na cestě, či se nějak hlouběji vryla do jejího srdce. Nicméně nás hned napadá, možná i z vlastní zkušenosti, že určité chyby a selhání se v rodinách přenášejí z jedné generace na druhou...

Abychom nezapomněli na to nejdůležitější: Rebeka v neposlední řadě porodila

nástupce rodu – a to pro jistotu hned dva chlapce najednou. A jak už to tak v rodinách s více než jedním dítětem bývá – otec si oblíbil staršího Ezaua, kdežto matka měla raději mladšího Jákoba. Na budoucí neshody v rodině máme tedy zaděláno. A léta běží...

Až díky skutečnosti, jak nevídaným způsobem vstoupí Rebeka do záležitosti otcovského požehnání synům, pochopíme, že je ženou, která ráda uplatňuje svůj vliv na běh událostí, na životy svých nejbližších. Kdoví, jestli už v tomto příběhu nejsou skryté kořeny toho, co později zlidovělo v pořekadle: „... muž je hlavou rodiny, ale jeho žena je krkem, který hlavou otáčí“.

Rebeka, která očividně nadržuje mladšímu synovi, pomůže vymyslet a zrealizovat lest, pomocí níž se Jákob zmocní otcovského požehnání.

Jákob přeci jen projevuje určitou zdrženlivost v tomto ošemetném spiknutí proti starému a téměř nevidomému otci, ale iniciativu zde přebírá matka, která na sebe vztahuje i případné budoucí následky:

„... Co když si otec na mě sáhne? Bude mě mít za podvodníka a místo požehnání na sebe uvedu zlořečení.“ Matka mu řekla: „Takové zlořečení ať padne na mne, můj

synu..." (Genesis 27, 12-13a)

Podivný podnik s podvodně získaným otcovským požehnáním sice vyšel, ale měl své neblahé důsledky: šířravou nenávist staršího bratra k mladšímu. Proto jeden neuvážený, i když promyšlený, krok přináší nové, možná o to těžší, rozhodnutí Rebeky. Požádá manžela, aby mladšího syna poslal pro nevěstu k příbuzným do krajin, odkud sama pochází.

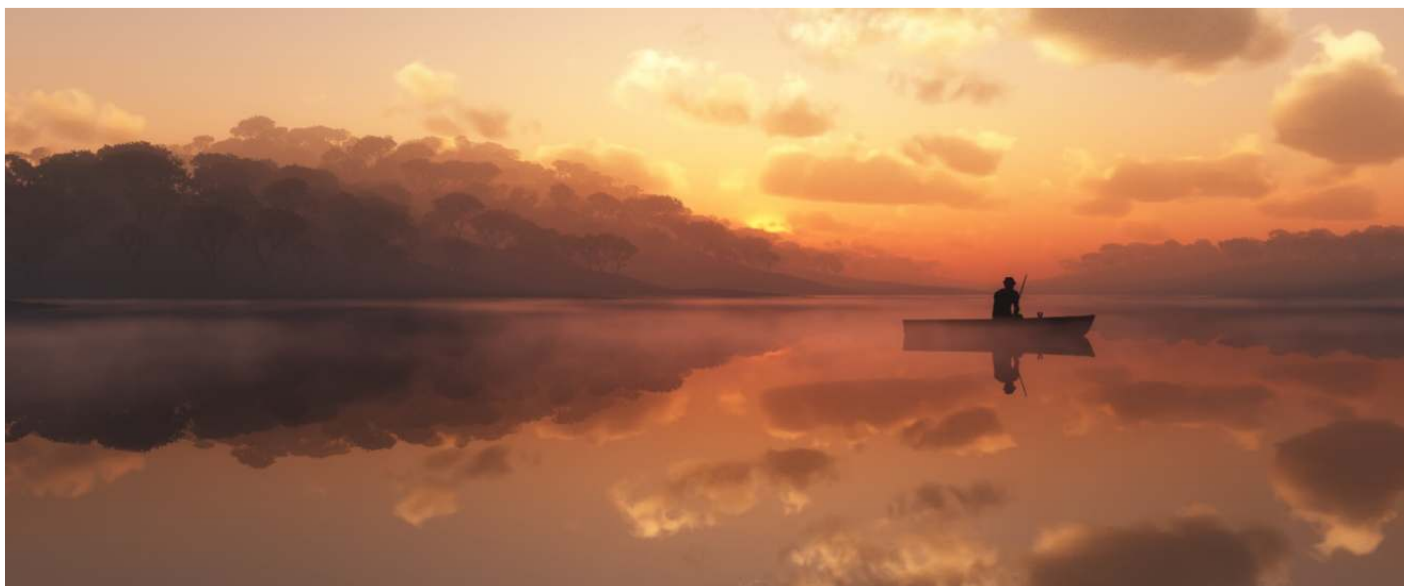
Příběh Rebeky nás přivádí k něčemu pozoruhodnému, co přes mnohé generace přežilo až do našich časů: mnohé matky se často obětují pro svou rodinu, pro své děti a zejména pro své milované syny – a to nezřídka až do vlastního a úplného sebezničení.

Ono podivné sebe prokletí pro Rebeku a Jákoeba nakonec znamená jediné, že ti dva – milující matka a její poslušný syn – se během své pozemské pouti už nikdy

nesetkají.

Rebelka Rebeka mi i přes své selhání a umanutost přináší naději: Bůh může i mé selhání či nesprávné jednání použít a obrátit v požehnání; i varování: neuchopuj věci nesprávným způsobem, třebaš ti i náleží, a važ slova, kterými doprovázíš své skutky...

Grace and Peace

by *Billy Graham*

Unto every one of us is given grace according to the measure of the gift of Christ.

Ephesians 4:7

The Christian life is never spoken of in the Bible as a bed of roses. It is uphill, because society is coming one way and the Christian is going the opposite way. But Jesus said that in the midst of your problems, in the midst of your difficulties, He will be there to give you grace and peace. Underneath all the troubles, will be the "still waters" that the Great Shepherd can provide. Many people are trying to steady themselves by taking tranquilizers. Jesus is the greatest tranquilizer of all. He can straighten out your life and put you back on center. Let Him take full control. You'll go on your way rejoicing, as did those in the New Testament who met Jesus.

Prayer for the day

I need Your calmness and strength, for there are many trials to face, Lord Jesus. By faith I reach out to You, and receive the gift of Your peace in my life.

Source: <http://billygraham.org/devotions/>
Published with permission of Billy Graham Evangelistic Association

Milost a pokoj

Zamyšlení Billyho Grahama
Překlad: Roman a Rut Vretonko

Ale každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování.

Efezským 4,7

O křesťanském životě není v Bibli řečeno, že by byl procházkou růžovou zahradou. Je namáhavý, protože společnost jde jedním směrem a křesťan kráčí opačným směrem. Ale Ježíš řekl, že uprostřed tvých problémů, uprostřed tvých těžkostí s tebou bude, aby ti dal milost a pokoj. V nitru všech starostí budou „klidná místa“, která může Velký Pastýř poskytnout. Mnozí lidé se sami pokoušejí uklidnit tím, že si vezmou utišující léky. Ježíš je tím nejlepším utišujícím lékem. On může napřímit tvůj život a opět tě postavit do středu. Dovol mu, ať převezme veškerou kontrolu. Ty pak půjdeš dál svou cestou s radostí stejně jako ti, kteří se v Novém zákoně setkali s Ježíšem.

Modlitba pro dnešní den

Potřebuji Tvůj klid a sílu, protože je mnoho zkoušek, kterým je třeba čelit, Pane Ježíši. Vírou vzhlížím k Tobě a přijímám dar Tvého pokoje do svého života.

Zdroj: <http://billygraham.org/devotions/>
Publikováno se svolením Billy Graham Evangelistic Association

James Bennett – rozhovor s mužem, který se z lidské pochodně stal pochodní naděje (dokončení)

připravila Luba Šťastná

V našem rozhovoru jsme se dostali až do chvíle, kdy ses ocitl v církvi. Jak tě přijali a jak ses tam zapojil?

V prvních několika letech po návratu z vězení jsem ve své církvi sloužil tolik, že pro mě byla jako druhý domov. Chodil jsem na každé možné shromáždění a sloužil veškerým možným způsobem. Být v církvi mě chránilo před upadnutím do problémů. Neměl jsem čas

chodit do barů nebo se poflakovat na místech, kde bych neměl být. V místním těle Kristově jsem našel novou rodinu, která mě milovala a přijímala takového, jaký jsem. Pastor se mi stal duchovním otcem, stejně jako další starší muži v církvi.

Zatímco jsem byl stále v podmínce, otevřela se příležitost jet na krátkodobou misijní cestu do Guatemaly. Opravdu jsem chtěl jet, ale v podmínce jsem nemohl. Můj probační úředník byl zbožný muž, který se za mě často modlil, když jsem k němu chodil na kontroly. Když jsem mu řekl o své touze jet do Guatemaly, udělil mi předčasné ukončení podmínky a umožnil mi tak odjet. Později mi řekl, že to bylo poprvé za třicet let ve službě, kdy to pro někoho udělal!

Bůh nadále otevíral dveře, abych jezdil na krátkodobé misijní cesty do Jižní Ameriky a následně do Evropy.

A do Čech ses dostal kdy?

Bylo to na mé sedmatřicáté narozeniny, devět let po příchodu z vězení. Tehdy jsem se ocitl za volantem malého autobusu, mezi pšeničnými poli zralými ke žni, uprostřed malé postkomunistické země v části světa, která se tehdy nazývala východní Evropou. A tady uprostřed pole ke žni, uprostřed Evropy, mě Bůh zval, abych byl jeho dělníkem na polích Evropy.

O třináct let později jsem stále zde v České republice a dělám to, k čemu mě Bůh povolal.

Nyní jsi ženatý. Můžeš nám prozradit, jak jste se s tvou ženou našli?

O mnoho let dříve, když jsem byl ještě ve své domácí církvi v Marylandu, se na shromáždění jednoho dne objevila drobná mladá žena. Jak jsem to často dělal s nově příchozími, hned jsem jí „z fleku“ vyprávěl své svědectví. Nevěděl jsem tehdy, že jsem ji vyděsil natolik, že když zjistila, že je ve skupince pro mladé, kterou jsem vedl já, požádala, aby byla umístěna do jiné skupiny! Rozhodl jsem se, že to nebudu brát osobně. Byli jsme s Huldou přátelé asi tak šest let, než ji tým z naší církve jel doprovodit do České republiky. Měla tam sloužit jako misionářka na plný úvazek a já jsem byl součástí tohoto týmu. Právě během této cesty ke mně Bůh promluvil o poli ke žni.

Předtím jsem vždy Huldu viděl jako drahou přítelkyni a sestru v Pánu, bez jakýchkoliv romantických pocitů vůči ní. Hodně jsem si jí vážil pro to, jak kráčí s Pánem, a vždy mě přitahoval její tichý a jemný duch. Úplně jsem tomu nerozuměl, ale aniž bych si to skutečně uvědomoval, stala se časem mým nejlepším přítelem.

Uchovával jsem to v srdci, protože jsem věděl, že jestliže ji někdy oslovím ohledně vztahu, musím být připraven učinit závazek. Říkám to proto, aby bylo zřejmé, že to, co se stalo mezi Huldou a mnou, učinil Bůh. Byl jsem v Česku jako účastník Misijní výcvikové školy (MTS), vedené organizací, která předtím zprostředkovala onu krátkodobou misijní cestu, již jsem se zúčastnil. Právě během MTS jsem o jednom víkendů sloužil na výjezdu s Huldou. Pamatuji si, že jsem se na ni díval a říkal si, jak krásnou se pro mě stává. Během MTS jsme neměli chodit na rande, ale odvážil jsem se jí zeptat: „Bojíš se být ve vztahu?“ Řekla něco jako: „Ano.“ Toho večera jsme se oba účastnili koncertu chval, který se odehrával na misijní základně. Když jsme vyšli ven, řekla, že se chce podívat na hvězdy a že je venku krásná noc. Ale já jsem si pomyslel: „Ty jsi tak krásná!“ Zeptal jsem se, jestli se chce se mnou projet na loďce po jezeře, které bylo přímo vedle základny. Řekl jsem jí, že z jezera můžeme hvězdy vidět lépe a ona souhlasila! Když jsme doveslovali doprostřed jezera, začalo nám svítat, že jsme sami uprostřed jezera, venku v přírodě, uprostřed České republiky, za

oceánem, daleko od rodiny a přátel. Rozesmáli jsme se a uvědomili si, že nám Bůh něco říká. Poté, co jsme se dlouho smáli a Hulda ze smíchu téměř vypadla z loďky, jsem se modlil a poprosil Boha, aby mi pomohl sdílet, co je v mém srdci. Udělal jsem to. Hulda jen plakala. Nechal jsem ji plakat bez přerušení a po nějaké době mi i ona otevřela své srdce.

Když jsem byl na Ukrajině na dvoutýdenní misijní cestě, koupil jsem jí zasnubní prstýnek a na Boží hod jsem se jí zeptal, jestli ji mohu milovat a sloužit jí po zbytek svého života. Řekla ano. A po třinácti letech se to stále učím. Moc rád tento příběh vyprávím, protože Bůh je láska a zaslouží si slávu za to, co udělal.

Takže jste se rozhodli zůstat v České republice?

Rozhodnutí sloužit Pánu na misií jsme měli v srdcích dříve, než jsme se vzali. Dva měsíce po našem svatebním dnu, 4. července 2003, jsme se rozloučili s rodinou a přáteli a odjeli do České republiky. Na tento Den nezávislosti nezapomeneme.

A váš život tady?

Jako misionáři nemáme žádnou záruku toho, jaký bude náš příjem v daném měsíci, ale Bůh k nám byl neuvěřitelně

dobrý. Nikdy jsme nehladověli ani nám nebyla zima. Bůh se během let, kdy sloužíme v Česku, postaral o každou naši potřebu.

Jednou v prosinci jsme například řešili otázku, jestli máme jet na konferenci, na niž jsme byli

pozváni několik měsíců předtím. Cílem bylo prohloubit náš vztah s pastorem ve městě vzdáleném asi tak dvě hodiny. Když přišel čas odjezdu, zjistili jsme, že jsme naprosto bez peněz. Náš nejmladší byl v té době ještě nemluvně a ve skříni jsme měli několik posledních plechovek fazolí, sáček rýže a posledních pět plínek. Měli jsme v autě dost benzínu na cestu tam, ale nikoliv zpět. Zvažovali jsme, že cestu zrušíme a pastorovi se omluvíme, ale když jsme se za to modlili, oba jsme v duchu cítili, že bychom měli jet. Když jsme do onoho města přijeli, uvědomili jsme si, že nemáme ani desetikorunu, abychom mohli zaparkovat auto v centru. Museli jsme hledat parkování zdarma. Byli jsme ubytováni u jedné svobodné sestry ze sboru, která měla dost pokojů, aby mohla hostit pětičlennou rodinu. První večer zůstala Hulda s dětmi v bytě a já jsem šel na setkání. Uvažila, co jsme mysleli, že bude naše „poslední večere“. Protože byl čas Vánoc, nepřekvapilo mě, když mi hostující řečníci, přátelé z Anglie, předali vánoční přání. Strčil jsem je do kapsy kabátu. Když Hulda ten večer ono přání otevřela, byl tam šek na pět set liber (cca patnáct tisíc korun)! Kdybychom pro jistotu zůstali doma, možná bychom o toto požehnání přišli.

Když se ohlížíme nazpět, tak to byly jedny z nejlepších Vánoc, jaké jsme kdy jako rodina zažili.

Velice děkuji za tvoji otevřenost a přeji, aby i letošní Vánoce byly pro vaši rodinu krásné.

Manželé James Sherwood Bennett a Hulda Romero-Bennett žijí v České republice, kde slouží především lidem zdeptaným a bolavým.

Mají 3 děti – dvě dcery a syna.

V Čechách si postavili americký dům, který je místem setkávání i útočištěm pro potřebné.

Dianne de Jong

Na křesťanských akcích jsem se setkala s Američankou trvale žijící v Holandsku. Tato žena byla vždy samá legrace, úsměv, radost. Velmi mě překvapilo, když jsem zjistila, že má za sebou dobu, kdy jí bylo těžko tak, že ani nechtěla žít, kdy prošla nemocí i klinickou smrtí.

Nejenže prožila záchranu, ale mohla dostat zpět i novou radost ze života. Zde je svědectví o těžkých chvílích v jejím životě i o vysvobození. (L.Š)

Cesta života - svědectví Dianne de Jong

Každý z nás někdy zažívá věci, které zásadně změní jeho život. Já to nazývám „určující momenty“. Toto svědectví je jedním z mých určujících momentů.

Biblické verše:

Ž 16,11: „Dáváš mi poznat stezku života, hojnost radosti je tvá přítomnost, ve tvé pravici je věčné blaho.“ (ČSP)

Ef 2,10: „Vždyť jsme jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.“ (ČSP)

V roce 1995 jsem prožívala těžké období a během této krize jsem začala přemýšlet o smrti, konkrétně o své smrti. Tyto myšlenky postupně nabývaly na síle, až jsem si začínala myslet, že smrt by byla pro mé problémy řešením. Během jednoho setkání Aglow jsem zmínila některé své myšlenky o smrti. Kamarádka se na mě podívala a řekla: „Dianne, to je hřích, chci, abys z toho činila pokání, a to hned! Vysvětlila mi, že když naše myšlenky drží smrt, zraňujeme tím Ježíše, protože důvodem, proč přišel, bylo, aby nám dal život. Smrt je opakem života. Jde o past nepřítele, který nás chce okrást o život v hojnosti, který nám Ježíš přinesl.

Hned na místě jsem činila pokání a byla jsem osvobozena od myšlenek na smrt. Přestože situace kolem mě se nezměnila, uvnitř jsem zakoušela více pokoje.

O pár měsíců později jsem navštívila několik probuzeneckých shromáždění v Kanadě. Nejdůležitější pro mě bylo slyšet vyučování „Vyber si život“, kde se mluvilo o dvou stromech v zahradě Eden. Adamovi a Evě bylo řečeno, aby nejedli ze stromu poznání dobrého a zlého. Naopak ze stromu života mohli jíst svobodně. Bylo nám vysvětleno, že bychom neměli dělat rozhodnutí podle toho, zda se nám zdá dobré nebo špatné. Je to jako jíst ovoce ze špatného stromu. Máme činit rozhodnutí podle toho, zda přináší život. Tohle vyučování na mě udělalo hluboký dojem a odjížděla jsem z Kanady s touhou přinášet život. Tento princip jsem si uchovala hluboko ve svém srdci.

Po svém návratu jsem potřebovala učinit důležité rozhodnutí, takže jsem aplikovala princip „vybrat si život“. To znamenalo jít na operaci. Den před tím, než jsem šla do nemocnice, mi během mého času ztišení Pán dal verš - Žalm 17,15: „Já se však po právu budu kochat tvou tváří, nasycen budu tvou podobou, až se probudím.“ (B21) Očekávala jsem, že až se probudím z narkózy, uvidím Ježíše, jeho podobu.

Nestalo se, jak jsem očekávala. Místo abych se uzdravila, velmi se mi pítížilo a během 48 hodin jsem se třikrát ocitla u bran života a smrti.

Poprvé to bylo velmi nekonkrétní. Jen jsem věděla, že ty brány jsou velmi blízko, jsou otevřené a já jdu směrem k nim.

Podruhé to bylo velmi jasné a plné děje. Byla jsem ve vidění vzata do nebeských oblastí, kde jsem byla svědkem nelítostné bitvy, která probíhala mezi Lvem z Judy (to byla ta podoba Ježíše) a zlými silami. Věděla jsem, že to je bitva o můj život. Pokusila jsem se do ní vstoupit, ale nemohla jsem. Bůh promluvil a řekl: Dianne, ta bitva patří mně. Během bitvy jsem viděla, jak tím místem prochází něco jako mlha nebo oblak. Pokaždé, když se to stalo, Lev z Judy vyrostl na síle. Pán řekl: „Toto je moc modliteb svatých.“ Zjevení 8,1-5. A prostřednictvím této moci byla bitva o můj život vyhrána, tedy v nebeské oblasti, na zemi jsem byla stále v nemocnici.

Kvůli silným bolestem jsem dostala injekci morfia, což způsobilo, že jsem začala vnímat teplo a omámenost. A šla jsem potřetí k těm branám. Tentokrát jsem šla ruku v ruce s Ježíšem. Usmívali jsme se na sebe a užívali jsme si, že jsme spolu. Ježíš se zastavil a ukázal dopředu k branám života a smrti. „Podívej,“ řekl, „můžeš si vybrat“.

Jen rok předtím jsem toužila po své vlastní smrti. Ale Bůh moje kroky připravil tím, že do mého srdce zasadil princip „Vyber si život“. Takže v tuto chvíli, s Ježíšem po boku a s otevřenými branami před sebou, jsem si vybrala život.

Den díkůvzdání

Slavnost Dne díkůvzdání v USA byla pro mne úžasným zážitkem. Kolem bohatě prostřeného stolu se sešla rodina a pozvaní přátelé. Velmi mě oslovil zvyk, kdy přítomní jeden po druhém říkali, za co jsou v tomto roce Bohu vděční.

Thanksgiving v Americe, čili Díkůvzdání

Z Colorada nám píše Klotilda M.

V našich polohách si užíváme kouzelné „indiánské léto“, čili jak bychom v Čechách řekli, léto babí. Noční mrazíky, přes den teploty okolo dvaceti a stále vše v plném květu. Růže, klematis a trvalky se vzpamatovaly po horkém létě a kvetou jako o závod. Všichni ale víme, že vánice není daleko a brzo budeme odklízet sněh.

Pomaloučku se připravujeme na pravý americký svátek Díkůvzdání.

Podle tradice první Díkůvzdání slavili v roce 1621. Padesát tři poutníků (the Pilgrims) a devadesát indiánů z kmene Wampanoag. Oslavy trvaly nejméně tři dny a byly to dny zasvěcené díkům za první sklizeň v nové zemi.

Jen málokdo dnes ví, že s myšlenkou přestěhovat se do Nové země přišli kalvinisté z holandského Leidenu. Ti si museli v roce 1619 koupit patent na půdu od London Company pod podmínkou

anglického krále, že víra jejich skupiny nebude oficiálně uznána. Calvinisté na druhé straně doufali v jednodušší život, možnost misie mezi domorodci a oddělení státu od církve. Po mnoha jednáních s úřady a investory v červenci 1620 konečně Leidenští nasedli na loď Speedwell a plavili se do Anglie, aby se přidali k dalším kolonistům na lodi Mayflower. Po cestě ale zjistili, že jejich loď nabírá vodu. V anglickém přístavu Plymouth došli k závěru, že Speedwell není spolehlivá, a proto bylo rozhodnuto sloučit pasažéry i náklad k plavbě na Mayflower. Ze sto dvaceti původních kolonistů vybrali 102, asi polovina z nich byla z Leidenu. 6. září 1920 vypluli z Evropy. Plavba trvala 65 dní a podmínky na lodi byly krušné. 9. listopadu konečně spatřili zemi. Pět lidí zemřelo cestou nebo krátce po přistání. Miminko, které se narodilo po cestě, pojmenovali Oceanus.

Nikdo netušil, co mají očekávat. Během první zimy zemřelo dalších 45 kolonistů na následky kurdějí, strastí na lodi, nedostatku jídla a přístřeší.

V březnu 1621 přišli do jejich tábora indiáni z kmene Wampanoag, Samoset a Squanto, a dokonce mluvili anglicky. Squanto byl unesen anglickými vojáky v roce 1614 a strávil pět let v Evropě. Indiáni nejdříve usedlíkům nedůvěřovali, ale posléze obě strany uzavřely dohodu o míru a vzájemné pomoci v nebezpečí. Squanto potom zůstal v kolonii a učil je, jak přežít v nové zemi, jak pěstovat kukuřici či jak hnojit půdu mrtvými rybami.

V dnešní době samoobsluh, mikrovlnek a polotovary je těžké představit si pocity těch, kteří přežili náročnou plavbu přes oceán, přistáli u břehu dnešního státu Massachusetts a založili kolonii, kterou

nazvali Plymouth. Přesto je však kouzelná tradice, podle které zasedneme k bohatému stolu s rodinou a přáteli, živá dodnes.

Každoročně připadá Děkuvzdání na čtvrtý čtvrtek v listopadu. Rodiny, pokud si to mohou dovolit, se sjíždějí ze všech koutů země, aby mohly být pospolu. Středa před dnem Děkuvzdání je tradičně považována za nejméně vhodný den k cestování, je to nejrušnější den na všech letištích v USA.

Jídelníček je v zásadě všude stejný.

Základem je krocan, který jak mi kdysi řekl jeden řezník, musí mít více než 16 liber, protože lehčí kus je samá kost. (Rychlý převod: 1kg je 2,2 libry, tudíž krocan vážící 22 liber má deset kilo.)

Pak přijde nádivka plná sušených jeřabin, vlašských ořechů, másla a jiných dobrot. Jako přílohy musí přijít na slavnostní stůl bramborová kaše, yamy čili sladké brambory, pocukrované a zapečené s marshmallowny. A samozřejmě vařená kukuřice a zelené fazolky. Jako moučník

nesmí chybět americký páj (koláč) z dýně, čili pumpkin pie se šlehačkou.

V mnoha rodinách udržujeme tradici, kdy se zastavíme a vyjádříme vděčnost jeden za druhého, připomínáme si úspěchy v předešlém roce a další věci, které bychom jinak mohli brát jako samozřejmost. Koncem listopadu tak dodnes stoupají z milionů vděčných srdcí k nebesům prostě díky za uplynulý rok.

A Den děkuvzdání podle Češky žijící v Čechách

50 věcí, za které jsem vděčná

Ráchel Bícová

<http://blog.rachelbicova.cz/>

Ať už je rok úspěšný, nebo náročný, ať už máme důvody k radosti, nebo spíše ke smutku - každý rok slavíme u nás doma Děkuvzdání. Ano, myslím tím skutečně ten americký svátek. Ten zvyk jsme si přivezli z USA. A každý rok to je pro nás příležitost připomenout si, že je za co být vděčný... Přečtěte si, za co jsem vděčná já. Třeba vám to pomůže se v té podivně dusné atmosféře nadechnout...

„Bůh ti dnes dal darem 86 400 sekund. Využil jsi aspoň jednu, abys mu poděkoval?“ William Arthur Ward

1. Můj muž
Protože mě věrně miluje. Protože snáší moje nálady. Protože se o nás stará a nestěžuje si na to. Protože miluje naše děti. Protože mi fandí. A protože má úžasné šedomodré oči.
2. Moje děti
Protože je s nimi legrace. Protože dokáží být brutálně upřímné. Protože se díky nim posouvám.
3. Rodina
Protože je na ni spolehnoutí – na tu blízkou i tu vzdálenější.

4. Dobří přátelé
Protože se u nich můžu dát nohy nahoru. Protože se za mě modlí. Protože mě nechají, abych jim pomohla. Protože je moje trápení nezatěžuje. Protože jim můžu říct, co si myslím.
5. Hořká čokoláda
Protože ten, kdo ji vymyslel, by měl dostat Nobelovku za mír.
6. Svíčky
Protože rozzáří dlouhé zimní večery.
7. Deky
Protože se do nich můžu zachumlat. Jediný problém je, že si je hamouní dcera, takže často nemůžu žádnou najít.
8. Auto
Protože doveze můj zadek tam, kam potřebuju. Jak řekla jedna má kamarádka – vzhledem k tomu, jak psychicky náročné je pro mne cestovat MHD, je auto moje „zdravotní pomůcka“. Škoda, že mi VZP neproplácí benzín.

9. Pizza

Protože když nám ji přivezou až domů, nemusím ten večer vařit. Jednou za měsíc je tato služba nezbytná pro přežití dobré nálady v rodině.

10. Kytky

Protože ve mně probouzejí romantickou náladu. Protože jsou tou nejhezčí dekorací stolu. Protože je každá jiná.

11. Svoboda vyznání

Protože se, na rozdíl od křesťanů v řadě jiných zemí, nemusím bát, že mě zavrou kvůli mé víře do vězení nebo rovnou odstřelí.

12. Vzdělání

Protože ne všude mají ženy možnost nějakého vzdělání dosáhnout.

13. Čerstvý vzduch

Protože se každý den potřebuji zhluboka nadechnout.

14. Postel

Protože to je moje nejoblíbenější místo v bytě. Akorát tam za mnou pořád někdo leze.

15. Černý čaj s citronem

Protože když ho piju, mám pocit, že aspoň chvíli je svět v pořádku.

16. Knížky

Protože se díky nim můžu vydat do jiných světů.

17. Smích

Protože ten je potřeba pro přežití.

18. Sluníčko

Protože ze mne vytáhne chmury.

19. Čistá voda

Protože je to luxus, ke kterému desetina lidí na světě nemá přístup.

20. Notesy

Protože do nich můžu psát, čmárat, kreslit... nejraději bych je skoupila všechny!

21. Táboráky

Protože se u nich dobře zpívá. Protože ve mně vyvolávají nostalgickou náladu. Protože po táboráku hezky smrdím.

22. Umění

Protože se v něm odráží krása.

23. Svoboda projevu

Protože se nechci vrátit do dob, kdy jsem ji neměla.

24. Odpuštění

Protože osvobozuje. Neuvěřitelně.

25. Práce

Protože mě moje práce opravdu baví.

26. Hudba

Protože mne dokáže naladit.

27. Kafe

Protože se u něj dobře klábosí.

28. Pes

Protože mě oddaně miluje. Protože mi hřeje nohy. A protože mi zlepšuje náladu.

29. Kočka

Protože umí vykouzlit úsměv na tváři mé dcery. A protože mě baví pozorovat, jak se kočkuje se psem.

30. Bábovka, která se dobře vyklopí

Protože díky ní dostává říkanka

„bábovičko, poved' se mi“ nový rozměr.

31. Domácí vzdělávání

Protože díky němu se toho můj syn spoustu naučí. A protože se toho spoustu naučím já s ním.

32. Horká vana

Protože se v ní bezvadně čtou detektivky.

33. Barevné listí

Protože díky němu je svět... barevnější.

34. Chvilky o samotě

Protože díky nim nabírám chuť do dalších dobrodružství.

35. Dobře vybrané dárky

Protože znamenají, že mě někdo dobře zná.

36. Pláč

Protože je znamením, že nejsem necita. A protože odplaví smutek.

37. Bublínková fólie

Protože praskání těch bublinek ve mně vyvolává stále stejně nadšený pocit jako v dětství.

38. Filmy

Protože u dobrého filmu skvěle relaxuju.

39. Sníh

Protože se v něm odráží světlo a činí zimu snesitelnější.

40. Cestování

Protože díky němu vidím svět z jiné perspektivy.

41. Pohled ve schránce

Protože si na mě někdo milý vzpomněl.

42. Západ slunce

Protože i když je to ten největší kýč, je to vážně nádherná.

43. Staré fotky

Protože mi připomenou hezké chvíle.

44. Houpací křeslo po babičce

Protože mi v něm babička četla, jak dlouho jsem jen chtěla.

45. Les

Protože mám pocit, že je místem, které patří jenom mně.

46. Hory

Protože mi připomínají, že po údolí přijde zase výšina.

47. Veverky

Protože jsou to vtipná stvoření. Podle mě je Bůh stvořil jen tak pro radost.

48. Jaro

Protože vždycky nakonec přijde.

49. Rodinné hlášky

Protože nám připomínají, že patříme k sobě.

50. Boží milost

Protože díky ní dýchám a jsem.

Středověk života

Luba Šťastná

Přichází záludně - věk, který se dá umělecky nazvat „středověkem života“. Nebo má také název „čas opuštěného hnízda“.

V době, kdy už máte pocit, že víte, jak na život, že jste našli sami sebe, že se umíte v životě orientovat, že už mnoho zvládáte a víte, přijde najednou období, kdy je všechno nějak jinak.

Středověk života.

Většinou nás zaskočí. Co s časem, který byl dřív naplněn shonem? Co s tím, když zrcadlo před vámi se jaksi víc zaplňuje? Co s vlasy, když ještě nejsme dost staří na šediny? A hlavně - co s pocitem, že mě už nikdo nepotřebuje?

Kdysi jsem mívala ve svém týdnu okno, kterému jsem říkala „prázdná nedělního odpoledne“. Jako křesťané v neděli nechceme pracovat. A tak po úspěšném týdnu, pilné sobotě a nedělním dopoledni v církvi přišel čas, který mi připadal nudně prázdný. Odpočíváním se dopracovat k večeru. Co dělat, když nechci dělat (tedy pracovat)? Zjistila jsem, že pokud se nechci „propindat“ dnem, musím se na ten čas nějak připravit. Zamyslet se nad tím, čím ho

naplním. Najít něco, co bude těšit mě nebo čím potěším druhé. Musím vyvinout určitou energii, zamyslet se a odpočinek si trochu naplánovat. Co podniknout? Třeba se jen rozhodnout, že budu vyhlížet, co zajímavého se dá dělat. Nebo se zamyslet nad tím, koho bych měla navštívit, koho potěšit, komu napsat dopis? Podívat se, kam se dá vyrazit na výlet a třeba si vzpomenout, koho by šlo vzít s sebou. A pokud mě bude těšit ležet na gauči, abych si chvíli odpočinula, proč ne. Ale pak se mohu podívat po pěkné knížce nebo po dobré hudbě. Prostě nenechat čas, který mám, proklouznout mezi prsty s tím, že nakonec budu mít pocit prázdnoty.

Možná bychom se měli včas zamyslet i nad obdobími, kdy už nás nebude zavalovat dětské prádlo a hromady nádobí a kdy naši ruku nebude vždy někdo potřebovat. Zamyslet se nad tím, co by potěšilo nás a čím můžeme potěšit druhé.

Dá to čas, chce to vyvinout nějakou energii.

Ale věřte mi, stojí to za to! Byla by škoda, kdyby toto období bylo prázdné.

Tip na knihu Hany Pinknerové

Název „středověk života“ jsem si vypůjčila ze stejnojmenné knihy spisovatelky Hany Pinknerové.

V krátkých autobiografických fejetonech zde autorka nechává čtenáři nahlédnout do svého soukromí.

Vykresluje zde nejen situace, ale hlavně pocity a nálady ženy v období života, kdy už nejsme mladí, ale staří také ještě ne. Období, kdy musíme různé věci přehodnotit, s mnoha situacemi se vyrovnat a přitom můžeme zůstat krásné a usměvavé. Tato kniha se jako jedna z mála věnuje právě této fázi života.

Knihu vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2015 (124 stran)

Ukázku z knihy Středověk života s názvem Kam půjdu najdete v eTabita 2/2016.

Vyhodnocení soutěže o nejlepší drabble

V minulém čísle jsme anonymně pod čísly uveřejnili soutěžní drabble, která jste nám poslali do naší prázdninové soutěže.

Autoři jednotlivých drabble byli:

1. Dialog – Marie Čechová
2. Čas – Luba Šťastná
3. Bible – Mili Skřivánková
4. Jen tak – Pavel Rosecký
5. Běžím – Lucie Krumphanzlová (16 let)
6. Máš chuť jak lesní jahody - Vaneta Zvoníčková

VÝSLEDKY ČTENÁŘSKÉHO HLASOVÁNÍ:

Nejvíce hlasů našich čtenářů získala Marie Čechová. Vítězce gratulujeme a jako odměnu zasíláme knihu.

Zároveň jsme oslovili tři odborníky, kteří se českým jazykem zabývají na profesionální úrovni. Zde předkládáme jejich výběr a komentáře.

HODNOCENÍ ODBORNÉ POROTY:

I.

Nejvíce mě zaujala ukázka č. 2 (Čas). Text má formálně podobu veršovaného díla, přesto autor rezignoval na rýmy a pravidelnou stavbu. Verše a sloky tak mají spíše úkol oddělit od sebe jednotlivé myšlenky, a tím zdůraznit jejich význam. S vygenerovanými slovy pracuje autor zcela nenásilně, čtenář nemá pocit, že je jejich užití prvoplánové, v textu je vlastně ani nečeká, nebo si jich při sledování myšlenek ani nepovšimne. Některé výrazy navíc vystupují v roli zajímavých metafor ("antikvariát minulosti") a celý text pak působí jako hluboké zamyšlení nad takřka bezcennou minulostí, dneškem a zítřkem plným nadějí a slibů.

*PhDr. Lukáš Provoz, středoškolský učitel
češtiny a dějepisu*

II.

„Čtyřka“ (Jen tak) mě zaujala hned při prvním čtení. Precizně, úsporně vystavěné verše vedle sebe staví zdánlivě banální obrazy a myšlenky, ale výsledkem je příjemná nálada tichého zamyšlení s radostnou pointou na závěr.

*Mgr. Jaroslava Ponerová, překladatelka
(čeština – angličtina)*

III.

Nejlépe bych hodnotila drabble č. 2 s názvem ČAS. Autor se nebojí "velkých slov" (místy příliš patetických), ale klíčová slova se jeví jako nejpřirozeněji zapojená.

*Mgr. Kateřina Vanková, učitelka češtiny
a hudební výchovy*

Svět kávy mezi českým turkem a espressem

Tomáš Krumphanzl

Ačkoli si káva jako nápoj díky svému původu stále zachovává nádech exotiky, vnímáme ji v podstatě již jako nedílnou součást naší kultury, tak jako je tomu i všude jinde ve světě. Z kaváren již dávno v různých podobách pronikla nejen do našich domácností a pracovišť, ale také například do dopravních prostředků, dopřát si ji dokonce můžeme (často v diskutabilní kvalitě) i v automatech na veřejných prostranstvích.

Než se káva dostane ve formě připraveného nápoje do našeho šálku, má za sebou již celou řadou různých „zkušeností“, které ji různým způsobem poznamenaly - sklizní počínaje, přes důležité prvotní zpracování, následné skladování a přepravu, pražení a mletí až po metodu finální přípravy samotného nápoje. Kdybychom kávě chtěli porozumět opravdu dokonale, měli bychom každé z těchto fází věnovat samostatný článek. Na to samozřejmě prostor nemáme, a tak se zaměříme na fázi, kterou můžeme jako koneční konzumenti sami ovlivnit, a to je právě příprava nápoje jako takového.

Zaměříme se na to, aby se nám v našich šálcích objevovala výhradně v podobě nápoje kvalitního, oplývajícího lahodnou vůní a chutí, který si přitom budeme schopni připravit co nejjednodušším způsobem, jenž bude navíc šetrný k naší peněžence.

Příprava kávy

Hlavní podstatou přípravy kávy vždy bylo, je a bude provést řízený výluh (extrakci) namletého kávového zrna. Výluh by přitom měl proběhnout za správné teploty, s použitím vhodného množství vody, v určitém časovém úseku a někdy také s přispěním změněného tlaku. Během staletí bylo vyzkoušeno mnoho různých způsobů, které ve snaze nalézt tu „nejlepší chuť kávy“ hodnoty výše uvedených veličin různým způsobem modifikovaly. Byla vynalezena i řada zajímavých přístrojů, z nichž mnohé se stále používají, některé jsou však již zapomenuty, a kdybychom se s nimi dnes setkali, jejich účel bychom odhadovali jen stěží.

Navzdory této rozmanitosti však především v posledních desetiletích v českém prostředí postupně dominovaly vlastně jen tři metody přípravy, z nichž první dvě o velké invenci českých konzumentů příliš nesvědčí: V druhé polovině 20. století ovládl české domácnosti (ale také restaurace a žel dokonce i kavárny) podivný fenomén nazvaný „český turek“, u kterého nemá smysl se jakkoli pozastávat (jeho příprava je se zásadami řízeného výluhu v naprostém rozporu). Na přelomu 80. a 90. let 20. století sametová revoluce otevřela dveře také revoluci v oblasti přípravy a konzumaci kávy – objevila se tzv. „káva“ instantní (je však k uvážení, zda nápoj tímto způsobem připravený lze ještě vůbec označit za kávu). S počátkem nového milénia pak dochází k další proměně, kdy po dobytí restaurací, kaváren a někdy i pracovišť se také v domácnostech stále častěji začínají objevovat přístroje umožňující přípravu kávy zvané espresso (u tohoto nápoje však musíme brát v potaz neopomenutelnou závislost přípravy na náročném technickém vybavení, umožňujícím

využit velmi vysokého tlaku – ve výsledku se tedy i v tomto případě jedná o nápoj tak trochu jiného druhu, byť již respektovaný i řadou konzervativních kávomilů).

Existují však i způsoby přípravy, které dodnes stojí tak trochu stranou hlavní pozornosti běžných konzumentů. Snad právě proto se označují jako tzv. alternativní metody, ačkoli ve skutečnosti se zpravidla jedná o metody poměrně staré a tradiční, někdy jen částečně inovované. Z poměrně velkého množství alternativních způsobů si vybereme čtyři, které splňují předpoklady jednoduché, rychlé a pokud možno finančně nenáročné přípravy. Jsou ryze mechanické a vystačí si s vodou ohřátou v jakékoli varné konvici. Všechny potřebné pomůcky jsou také velmi dobře přenosné, takže se kávou jejich prostřednictvím připravenou můžeme těšit i na cestách.

Před instruktáží však ještě uvedme hlavní zásady, které bychom při přípravě kávy alternativními metodami neměli nikdy opomenout:

- Používejme kvalitní a čerstvou kávu, kterou semeleme až těsně před přípravou. Pamatujme, že platí poměrně jednoduché pravidlo: od sklizně zrna do jeho upražení by neměla uplynout doba delší než rok, od pražení do mletí ne delší než měsíc a od mletí do konzumace ne delší než hodina.

- Při přípravě respektujme poměr hmotnosti kávy a vody, který činí 1:15 (tedy např. 10g kávy budeme zalívat pouze 150 ml vody) – to je tedy podstatně koncentrovanější roztok, než na který jsme zvyklí např. u českého turka. Mnohým konzumentům může možná připadat až extrémní. Raději si však vychutnejme menší množství nápoje ve větší kvalitě, kávu konec konců nepijeme pro zahrnutí žízně. Budeme-li i tak vnímat nápoj jako příliš silný, zředíme jej až po provedení extrakce.

- Při extrakci používejme vodu do teploty cca 95°C, tedy nikoli vodu vroucí. Teplotu nemusíme přesně měřit, stačí, když po přejití vody varem chvíli počkáme, až zchladne.

- Dodržujme dobu extrakce v rozmezí 3 – 4 minut (někdy i méně – zejména tehdy, když je u některé z metod využito zvýšeného tlaku). Dlouhá extrakce nápoj znehodnocuje!

French press

French press je metoda, která má ke zmíněnému nechvalně proslulému českému turkovi určitě nejbliže. I v našich krajích je velmi dobře známá, a proto ji nemusíme příliš popisovat. French press konvice, tedy zpravidla skleněná nádoba s pohyblivým drátěným sítkem pro oddělení/stlačení sedliny, je k dostání v každých kuchyňských potřebách, a to v různých velikostech (zpravidla od 250 do 1000 ml) a různých cenových relacích – ty nejlevnější nestojí o mnoho více než 100 Kč.

Postup:

- Kávu namletou na poměrně hrubý způsob nasypeme na dno nádoby a přelejeme horkou vodou.

- Po zpěnění, které signalizuje uvolňování oxidu uhličitého z kávy, chvíli posečkáme (zpravidla stačí několik sekund) a následně roztok promícháme, čímž docílíme toho, že částice kávy začnou klesat ke dnu.

- Nádobu zaklopíme, ale drátěné sítko ještě nestlačujeme, přibližně 3 minuty je ponecháme nad hladinou roztoku.

- Po uplynutí uvedeného času pomalu stlačíme sítko dolů a opatrně (abychom roztok příliš nevířili) naléváme do šálků.

Výhody:

• velice jednoduchá příprava

- nízké pořizovací a nulové provozní náklady (žádné filtry apod.)
- možnost ovlivnit dobu extrakce
- možnost připravit i větší množství nápoje najednou (při použití objemnějších nádob)

Nevýhody:

- oddělení částic kávy (filtrace, scezení) není dokonalé – drátěná sítko nejsou úplně jemná a tak malé částice kávy nezachytí; káva je proto poněkud zakalená a na dně šálku po jeho vypití nalezneme vždy zbytky „mikrosedliny“
- náročnější čištění – při mytí konvice se nevyhnete znečištění dřezu, čas od času musíte také rozebrat a vyčistit sítko, kde částice kávy ulpívají

Dripper

Příprava pomocí dripperu je historicky také velmi rozšířená, zejména v západní části Evropy nebo ve Spojených státech. Jak už název napovídá, tato metoda je založena na „překapání“ kávy z dripperu, ve kterém je vložen papírový filtr, do jiné nádoby nebo přímo do šálku.

Obliba této nenáročné metody u nás není příliš velká, a to i navzdory tomu, že jednoduché driperky naleznete v oddělení kávy téměř každého obchodního domu. Ty nejlevnější plastové stojí přibližně 60 Kč, lze však samozřejmě pořídit i dražší (skleněné, keramické).

Postup:

- Dripper, do kterého vložíme jednorázový papírový filtr, nejprve propláchneme určitým množstvím horké vody, abychom filtr zbavili zápachu celulózy a také zahřáli jak dripper, tak i nádobu pod ním. Tuto

vodu následně nezapomeneme vylít (pozor, opomenutí je v tomto případě častější, než by člověk předpokládal!).

- Do propláchnutého filtru v dripperu nasypeme žádoucí množství kávy, zpravidla mleté na jemnější až střední hrubost.

- Následně zalejeme jen malým množstvím vody, aby došlo k jejímu zpěnění (uvolnění oxidu uhličitého). Do nádoby pod filtrem kávy zatím mnoho neproteče.

- Cca po 30 vteřinách pomalu dolejeme zbylé množství vody, která postupně protéká filtrem do nádoby. Doba extrakce by opět měla být přibližně 3 minuty (záleží nejen na množství připravované kávy, ale také na hrubosti mletí – čím jemnější mletí, tím pomalejší průtok).

Výhody:

- jednoduchá příprava
- nízké pořizovací a provozní náklady (jeden papírový filtr stojí cca 0,50 Kč)
- dokonalá filtrace – čirá káva bez sedliny
- velmi jednoduché čištění (filtr se sedlinou jednoduše vyjmeme z dripperu a vyhodíme – ideálně na kompost)

Nevýhody:

- obtížné řízení doby extrakce/průtoku – ovlivnit lze prakticky jen hrubostí mletí (tuto nevýhodu eliminují takzvané clever (chytré) dripper, které mají malý ventil, jímž lze odtok regulovat a dobu extrakce tak načasovat – ty jsou však zpravidla dražší, stojí 600 Kč a více)
- obtížně se připravují „malé kávy“ (do 100 ml), protože u malých objemů příliš rychlý průtok a také rychlé chladnutí znamená nedokonalou extrakci; větší množství je zase limitováno velikostí dripperu (max. 450 ml).

Phin filtr

Příprava kávy pomocí phin filtru je velmi podobná té z dripperu s tím rozdílem, že u phin filtru nepoužíváme (zpravidla) žádnou papírovou vložku. Phin filtr je vlastně hrníček s jemně perforovaným dnem, kterým káva protéká do připraveného šálku. Jeho součástí je i vyjímatelné vnitřní sítko, kterým se káva před zalitím stlačí a voda se pak nalívá přes toto sítko, nikoli přímo na kávu. Phin filtry lze zakoupit v různých velikostech – u nás jsou běžně dostupné objemy 100 – 200 ml, existují však i větší alternativy (400 ml a více). Tato metoda pochází z Vietnamu, odkud se k nám také samotné phin filtry, většinou vyrobené z nerezového plechu, dovážejí. Cena je velmi příznivá – v rozmezí 100 až 200 Kč. Zajímavé je, že již v první polovině 20. století se i u nás jakési „phin filtry“ vyráběly, avšak byly keramické. Je tedy otázkou, odkud vlastně první inspirace přišla.

Postup:

- I phin filtr nejprve trochu propláchneme horkou vodou – v tomto případě proto, abychom jej i šálek pod ním zahřáli. Vodu samozřejmě vylejeme.

- Pak do phin filtru nasypeme kávu, tentokrát mletou spíše na vyšší hrubost, a mírně ji stlačíme vrchním sítkem (káva se tedy ocitne na dně phin filtru mezi dvěma sítky).

- Na vrchní sítko nalejeme jen malé množství vody, jen tolik, aby se káva mezi sítky provlhčila.

- Cca po 30 vteřinách pomalu dolejeme zbylé množství vody, která postupně prokapává filtrem do šálku. Doba extrakce by opět měla být přibližně 2 – 3 minuty (znovu záleží nejen na množství připravované kávy, ale také na hrubosti mletí)

Výhody:

- nízké pořizovací náklady
- nulové průběžné náklady (žádné filtry apod.)
- jednoduchá příprava
- káva je intenzivní chuti (výraznější než u dripperu)

Nevýhody:

- jako u french pressu jen částečná filtrace – zůstává jemná sedlina
- většina phin filtrů je určena jen pro malý objem kávy
- obtížné řízení doby extrakce/průtoku

Aeropress

Až doposud popsané metody nejsou žádné novinky, v té či oné podobě bychom se s nimi mohli setkat již před mnoha desetiletími, ne-li ještě dříve. Poslední metoda, kterou si ukážeme, je však učiněná mladice, světlo světa spatřila teprve v roce 2005, kdy byl aeropress představen americkou společností Aerobee, která se do té doby zabývala výrobou sportovních hraček. Tato firma má výrobek také patentován, takže doposud lze vlastně zakoupit pouze originální produkt, který je tak stále poměrně drahý. Stojí přibližně 800 Kč, v balení je však i 300 ks papírových filtrů.

Aeropress je jakási velká „injekční stříkačka“ (tedy kombinace válce a pístu), ve které se provede extrakce kávy, následně se roztok protlačí přes výměnný papírový filtr do šálku nebo konvičky. Jelikož zde do hry vstupuje i veličina tlaku (sice zdaleka ne tak velkého jako u espressa, ale přeci jen nějakého), z kávy se tak může získat chuťový potenciál,

který by se běžnou extrakcí získat nepodařilo. Vyšší tlak také umožňuje použít vodu o nižší teplotě (dokonce pod 90 °C), což kávě jen prospěje, a také zkrátit čas extrakce.

Postup:

- Část „válec“, do které je na spodní straně vložen malý papírový filtr, postavíme na nádobu (šálek) a jako vždy nejprve provedeme propláchnutí horkou vodou (po protečení vodu vylejeme).

- Pak do válce nasypeme kávu mletou na jemnější způsob, zalijeme malým množstvím vody pro uvolnění oxidu uhličitého, obvykle po dobu 30 sekund.

- Doplníme zbylé množství vody a co nejdříve na vrch válce nasadíme píst. Tím mj. zamezíme i tomu, aby káva samovolně vytékala spodním koncem přes filtr do šálku, a umožníme tak správný čas na extrakci.

- Po dalších 30 až 90 sekundách (možno experimentovat) stlačíme píst, čímž propasírujeme kávu přes filtr do šálku.

Pozor: nádoba pod aeropressem nesmí být příliš křehká, aby při vyvinutí většího tlaku na píst nepraskla.

Výhody:

- výborná káva výrazné chuti
- relativně rychlá příprava
- nízké průběžné náklady (jeden papírový filtr stojí cca 0,50 Kč)
- možnost ovlivnit parametry extrakce (doba, tlak)
- snadné čištění

Nevýhody:

- vyšší pořizovací náklady – cca 800 Kč
- jen pro malý objem kávy (do 250 ml)
- přeci jen trochu složitější manipulace

Výše uvedené čtyři způsoby přípravy kávy nejsou pochopitelně popsány vyčerpávajícím způsobem. V praxi je lze různě modifikovat a vylepšovat – např. dophin

filtru můžeme vložit papírový filtr z aeropressu, abychom dosáhli lepší filtrace, u samotného aeropressu můžeme zase zajistit zvýšení tlaku vložení průtokové redukce (stačí vystřihnout malé plastové kolečko a zmenšit tak velikost plochy sítka), kávu z french pressu můžeme následně cedit přes jemné plastové sítko atd. A to jsme ještě ani nezmínili další, zpravidla náročnější techniky (vakuum pot, moka konvička, chemex aj.).

Ať již se rozhodneme pro ten či onen způsob, rozhodně mějme na mysli to nejdůležitější: cílem našeho snažení je nejen příprava lahodného nápoje podle správných metod a principů, ale také příprava hezkého prožitku spojeného s jeho konzumací, který nám umožní zastavit se a nadechnout uprostřed celodenního shonu. Bez naplnění tohoto předpokladu by i ta nejlepší a nejvoňavější káva, byť připravená s tou největší péčí, zůstávala jen hořké chuti a kalného vzhledu, který jazyk ani srdce nepotěší.

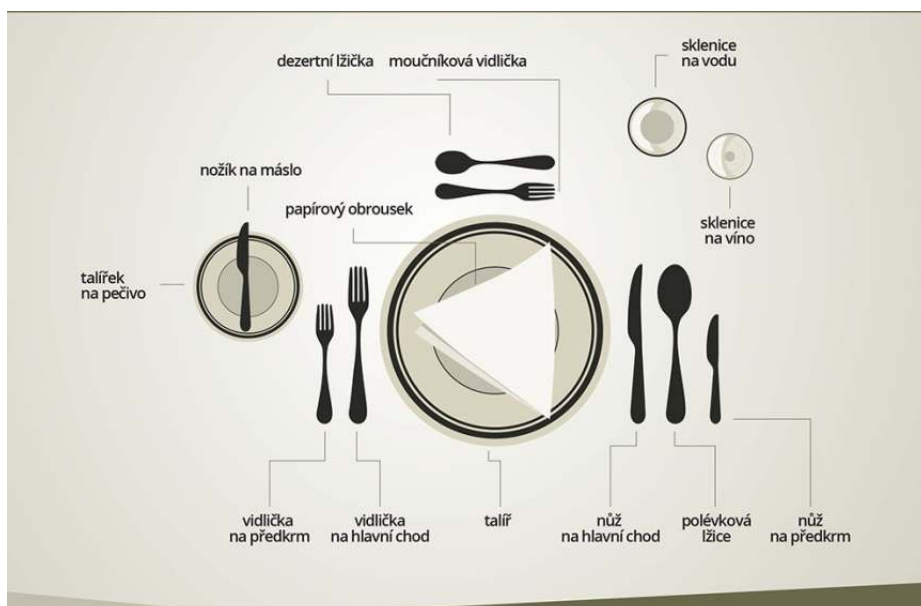

Jak prostírat nejen slavnostně

Bliží se svátky a mnohá žena má při přípravě slavnostního stolu řadu otázek, jak je to vlastně správně. Některé otázky jsme za vás položili Tereze Krumphanzlové, studentce hotelové školy.

Jak správně prostřít stůl?

než na víno bílé, na sekt – úzká, tzv. flétna, na pivo tulipány, na nealko sklenice highball.

Talířek na kosti – vhodný či nevhodný? Je vhodný.

Dochucovadla na svátečním stole – patří tam? *Sůl a pepřano.*

Příbory

- nůž se dává ostřím k talíři
- polévková lžice patří mezi masový nůž (nůž na hlavní chod) a nůž na předkrm, dezertní lžička patří nahoru nad talíř společně s moučnickovou vidličkou.

Kam se nejlépe na stole připravuje **ubrousek** – papírový či látkový? *Nejlépe na talíř.*

Skleničky – počítáme s aperitivem a pitím po jídle.

- Kam se připraví skleničky? *Nad nůž.*
- Kdy se odnáší aperitiv? *Bezprostředně po dopití.*
- Kdy nabízíme další pití? *S jednotlivými chody, nebo když má host dopito.*
- Jaké sklenice jsou na víno, na nealko, na pivo? *Na červené víno – objemově větší*

Máme **předkrm** – jak prostřeme? Kam dáme talíře na další jídla – mělký, předkrmový, ... kdy dát polévkový? *Prostřeme příbory na předkrm, polévkový talíř dáme na stůl, když servírujeme polévku (očekává se, že už bude polévka v talířích, když se servírují, ale chápu, že v domácnostech je běžné, že se polévka servíruje „od stolu“, pak se ovšem musí servis přizpůsobit situaci a v tom případě bych rozdala talíře na polévku a pak do nich naservírovala polévku).*

V případě kompotu, **kam se dávají pecky?** Kompot do misek na talířku nebo jinak? Kompot by se měl pro slavnostní stůl servírovat vypeckovaný. Pokud tomu tak není, pecky se odkládají na pečivový talířek, který je po předkrmu prázdný a zůstává na stole právě pro potřeby odložení kostí, pecek apod.

Pokud je na stole **květina** – jaká pro ni platí pravidla? Musí lidé na sebe vidět, nesmí nepřijemně páchnout apod. Měla by být vkusná a ne příliš vysoká, ale jinak nejsou žádná zvláštní pravidla. Zažila jsem akce, kde byly kytice obrovské a lidé na sebe stoprocentně neviděli, ale nikomu to nevadilo. Taky jsem byla na jedné, kde stál uprostřed stolu svícen v hromadě syrové zeleniny a hosté z toho byli nadšení!

Osobně doporučuji nějakou vkusnou menší kytici, která bude hezkou dekorací, ale nezabere půlku stolu.

Je vhodný jednobarevný **ubrus** nebo na tom nezáleží? Je to jedno, ale jednobarevné ubrusy jsou slavnostnější. Také je možné nemít ubrus žádný, zvláště pokud máme kvalitní dřevěnou plochu stolu, popřípadě na stůl prostřeme pouze šál.

Je nějaké **tabu při prostírání**? Něco, co se zaručeně nesmí? Špinavý inventář, sklenice nebo příbory opačně (neexistuje, že by si někdo změnil pořadí nebo strany příborů), na stůl nepatří párátko (a ani není žádoucí je požadovat, je lépe odejít na toaletu).

Záleží na tom, **koho kam usadíme?** Ano, host a hostitelka sedí naproti sobě, čestné místo pro muže je po pravé ruce hostitelky, pro ženu po pravé ruce hostitele, starší mají přednost před mladšími, ženy před muži, společensky významní před méně významnými. Střídavě by měli sedět dámy a páni, neusazujeme vedle sebe lidi s odlišnými zájmy nebo např. jazykem (Čech a Angličan, kteří se spolu navzájem nedomluví). Je lepší, když je zasedací pořádek promyšlen a naplánován předem.

Odnášíme talíře hned po dojedení nebo vyčkáváme? Vyčkáváme, až dojedí všichni, a pak debarasujeme.

Jak vypadá tradiční vánoční menu?

Kapra a bramborový salát dnes v mnoha rodinách nahradil kuřecí řízek a hranolky, přesto se však stále najdou domácnosti, kde se na Štědrý večer dodržují tradiční zvyklosti.

Vánoční menu začíná aperitivem – nejčastěji skleničkou suchého sektu nebo lehkého vína, ale nic se nestane, pokud si dopřejete dobře vychlazené pivo. Po aperitivu následuje studený předkrm, jehož hlavním cílem je povzbudit naše chuťové pohárky, proto se nejčastěji volí šunkové závitky, plněná vejce, saláty apod. Jako další chod přichází na řadu tradiční rybí polévka, která se v rodinách, kde se této lahůdce příliš neholduje,

může nahradit polévkou hrachovou. Jako teplý předkrm podáváme nejčastěji kapra namodro nebo houbového kubu. Hlavním chodem večera je smažený kapr podávaný s bramborovým salátem, který je možno ozvláštnit například pečenou limetou. Po hlavním chodu přichází zlatý hřeb večera – moučník, kterým může být například jablečný závin s ořechy nebo lehký zmrzlinový pohár, který si každý upraví, jak je mu libo.

Způsobů, jak prostřít vánoční tabuli, je nespočet a fantazii se meze nekladou. Tradičními vánočními barvami jsou zelená a červená, ale nic nezkazíte ani jinými barevnými kombinacemi.

Pamatujte na to, že příbory by měly být uspořádány zkraje podle pořadí jednotlivých chodů a moučníkový příbor se umísťuje nahoru nad talíř.

Jde samozřejmě o návrh, jistě není nutné dodržovat všechny tradice. Pro každou rodinu je ale dobré vytvořit si své vlastní rodinné zvyklosti. I když je pak nebude vždy dodržovat, budou představovat určité milníky, které někdy pomohou vytvořit atmosféru rodinného pohody a vzájemné spolutnosti.

Tvoříme s dětmi a pro děti

Stromeček z různých velikých věnců

Jitka Pavlíková

Rychlá vánoční dekorace

Budeš potřebovat:

8 - 9 věnců různých velikostí

Ozdobné vánoční stuhy

Drobné přizdoby a řetězy

Proutěnou nebo jinou vánoční hvězdu

Mech, vázací drátek

Jak postupovat:

1. Polystyrénové korpusy obalíme mechem nebo slámou, ovážeme ozdobnými vánočními stuhami nebo ozdobíme drobnými přizdobami.

2. Věnce poskládáme podle velikosti od největšího k nejmenšímu. Vrcholek pyramidy ozdobíme bílou pletenou nebo jinou vhodnou hvězdou.

Svícínek z tvrdnoucí hmoty

Jitka Pavlíková

Drobná vánoční dekorace ke snadnému zhotovení

Budeš potřebovat:

Na vzduchu tvrdnoucí bílou hmotu

Vánoční vykrajovátka (kostelík, stromečky, hvězda)

Nůž a lepidlo

Čajovou svíčku

Váleček na těsto

Jak postupovat:

1. Z tvrdnoucí hmoty vyválíme válečkem plát, ze kterého vykrajujeme potřebné motivy. Zhotovíme rovněž podložku oválného nebo kulatého tvaru. Lžičkou nebo trubičkou povrch vykrojených motivů podle vlastní fantazie ozdobíme různými otisky.

2. Z hmoty dále vykrojíme tenký proužek, který ovineme kolem čajové svíčky, kterou jsme umístili do středu hvězdy. Naaranžujeme na připravenou podložku.

Ozdoby z tvrdnoucí hmoty

Luba Šťastná

I velmi malé děti si mohou užít zábavu při vyrábění a radost z vlastnoručně vyrobených ozdobiček.

Budeš potřebovat:

Na vzduchu tvrdnoucí hmotu v barvě keramické hlíny
Vánoční vykrajovátko
Kousek krajky
Váleček na těsto
Mašličky na zavěšení
Špejli

Jak postupovat:

1. Z tvrdnoucí hmoty vyválíme válečkem plát.
 2. Na vyválený plát položíme igelitovou nebo klasickou krajku a vzor obtiskneme.
 3. Teď již pustíme k práci děti, které necháme vykrajovat různé tvary ozdobiček.
 4. Uděláme špejlí díрку.
 5. Položíme na rovnou plochu a necháme do druhého dne uschnout.
 6. Protáhneme stužky na zavěšení.
- U nás se ozývalo dětské nadšené „supéér“.

Ruličkový adventní kalendář

Jitka Pavlíková

Z dostupného materiálu předvánoční překvapení pro děti

Budeš potřebovat:

24 ruliček od toaletního papíru
Pevný karton
Kulaté vánoční samolepky (nebo barevné papíry)
Červenou vlnovku, bílou paspulkou (lemovací textilní páska)
Umělý sníh na posypání
Nůžky, tavnou pistoli, lepidlo Herkules

Jak postupovat:

1. Připravíme si potřebný počet ruliček. Obkreslíme jejich obvod na karton a vystříháme 24 koleček. Na vystřižená kartonová kolečka nalepíme kulaté vánoční samolepky s čísly. Když nemáme k dispozici podobné samolepky, můžeme si kolečka zhotovit z barevných papírů a fixem napsat čísla. Kartonová kolečka potom připevníme na jeden konec ruličky.
2. Z kartonu vyrobíme domeček, do kterého všechny připravené ruličky umístíme.
3. Jeho okraje ozdobíme červenou vlnovkou, stříšku paspulkou s bílými kuličkami. Střechu potřeme lepidlem a posypeme umělým sněhem. Vrchol domečku můžeme ozdobit nějakým vánočním motivem - andělem, vločkou, hvězdou apod.
4. Do každé ruličky zadem vložíme nějaké adventní překvapení, drobnou hračku nebo cukrovinku.

Domov „Savar“ v Bangladéši

Mgr. Petr Horáček

výkonný ředitel Nadace Mezinárodní potřeby

Pomozte nejnuznějším dětem z dětského domova

Prostřednictvím Nadace Mezinárodní potřeby můžete dát nové životní možnosti dětem z Bangladéše.

Nadace Mezinárodní potřeby je nezisková organizace, která byla založena v roce 1995. Jejím posláním je podpora neziskových projektů s křesťanskými kořeny v ČR i v zahraničí.

Poskytuje vzdělání a duchovní péči pro stovky dětí v pěti chudých zemích světa (Dálková adopce PLUS®). V ČR díky dárcům podporuje křesťanské lektory

přednášející na českých školách o důležitých etických tématech (program Zdravá mládež). Lektori jsou z křesťanských neziskových organizací a ročně zasahují životy desetitisíců mladých lidí v naší vlastní zemi. Více najdete na www.mezinarodni-potreby.cz.

Jedním z mezinárodních projektů, do nichž se může kdokoliv finančně zapojit,

je podpora vzdělávání dětí v Bangladéši. Pojdte se s námi na chvíli podívat do jedné z nejchudších zemí světa.

Bangladéš patří mezi nejlidnatější a nejchudší země světa. Vesnické oblasti jsou zaměřené na zemědělství a celá země trpí takřka každý rok záplavami. V Bangladéši je odhadem 19 milionů dětí ve školním věku, ale 3 miliony z nich se do

školy nedostanou. Celkem asi 4 miliony dětí tvrdě pracují, aby se mohly každý den najíst. Podle studie UNICEF z roku 2009 zde žije více než tři a půl miliónu sirotků či opuštěných dětí v extrémní nouzi.

Křesťanská organizace International Needs (IN) provozuje dívčí dětský domov „Savar“ v Dháce, hlavním městě Bangladéše. Žijí zde dívky, které sem přišly z prostředí extrémní chudoby, života bez rodiny na ulici či těžké práce. Mnoho dětí je z rodin, které konvertovaly od islámu ke křesťanství. Takové rodiny se dostávají do velkých potíží – rodiče obvykle okamžitě přicházejí o práci a pak nejsou schopni se o své dítě postarat. Děti v domově žijí ve velmi prostých podmínkách, ale mají zajištěny veškeré potřeby, laskavou péči, bezpečné ubytování, oblečení, jídlo, zdravotní péči i kvalitní vzdělání. Při domově funguje základní a střední škola a malé koleje pro vysokoškoláky. Škola až do 10. třídy je součástí domova. Poté mohou děti studovat na jiných školách a dál bydlí v dětském domově.

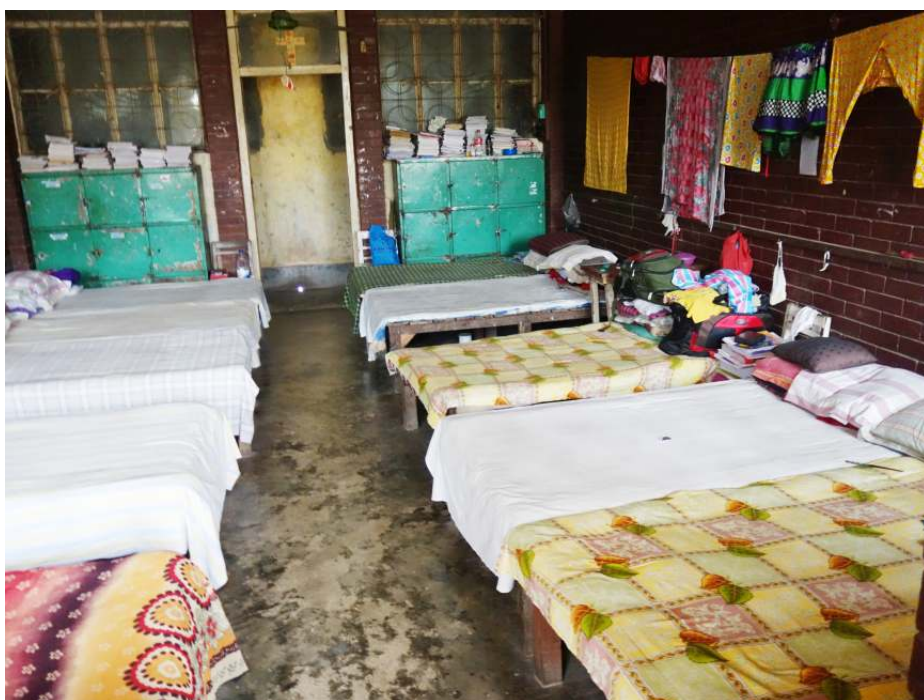

Dětský domov má křesťanský charakter a děti zde dostávají příležitost, aby se přirozeně seznámily s křesťanskými hodnotami. Mnoho dětí po dosažení dospělosti opouští domov jako aktivní křesťané. Veškerá pomoc IN je možná jen díky podpoře dárců. Dětem se tyto programy líbí a také veřejnost přijímá práci IN přátelsky, přestože převážná část obyvatelstva Bangladéše vyznává islám. Praktická pomoc a láska zde překonávají náboženské rozpory.

Na jaře 2016 tento dětský domov navštívil výkonný ředitel NMP Mgr. Petr Horáček.

Reportáž z jeho cesty včetně návštěvy domova můžete shlédnout na www.mezinarodni-potreby.cz/kde-pomahame/projekty-v-zahranici/vice-o-bangladesi/detsky-domov-savar.

Nyní je možné tyto nejchudší dívky z dětského domova „Savar“ podpořit prostřednictvím NMP i z České republiky, a to v rámci programu Dálková adopce PLUS®. K pravidelné finanční podpoře Vámi vybrané dívky, která čeká na své dárce, se můžete přihlásit na webových

stránkách www.mezinarodni-potreby.cz/dalkova-adopce/deti-k-dalkove-adopci/ohrozene-deti-z-detskeho-domova-v-bangladesi. Dárci přispívají na život jednoho konkrétního dítěte v domově a na oplátku od NMP několikrát ročně dostávají pravidelné zprávy o dítěti.

Projekty, jako je tento, mají doopravdy smysl. Bez vzdělání se lidé z chudoby dostanou jen těžko. A ty nejchudší děti se bez pomoci nedostanou ani z ulice či z každodenní dřiny, aby se vůbec mohly najíst.

Dívka, která domovem prošla, vypráví: „Když mi bylo pět let, můj otec velmi vážně onemocněl. Mám ještě sestru a bratra. Naše matka byla v té situaci bezmocná, nedokázala nás uživit. Byla to opravdu hrozná doba. Proto jsem byla přijata do dětského domova Savar pro sirotky a chudé děti. V domově byly asi dvě stovky dětí – sirotků nebo dětí z velmi chudých rodin. Bylo tam jídlo, ubytování, možnost vzdělávání. Mohla jsem tam být úplně zadarmo! Všichni pracovníci domova nás vychovávali a věnovali nám spoustu námahy a laskavé péče. Díky tomu jsme se tam cítili jako doma. Učitelé

nám také říkali o Bohu. V dětském domově jsme vyrostli v kázni a dobré péči. Proto se z nás mohli stát úspěšní lidé, kteří budou přinášet dobré věci svému okolí.“

V rámci programu Dálková adopce PLUS® je také možné podporovat ve vzdělávání další děti, a to v Bangladéši, Nepálu, Indii, na Filipínách a v Ugandě.

Za volantem IV

Alena Šelongová

Nasněžil první sníh a už zase roztál, zůstal ležet již jen na horských cestách, kde si řidiči užívají nejen náledí, ale také nádherného pohledu na krásně bílou krajinu.

Vrstva uježděného sněhu na silnici by neměla být chápána jako překážka nebo hrozba, nýbrž jako výzva. Když budeme opatrní, tak můžeme i s obyčejným autem bezpečně dojet na místo určení a dokonce si můžeme jízdu na sněhu i užít. Musíme však dodržovat určitá pravidla bezpečné jízdy.

Plynulá a jemná práce s volantem i s pedály by měla patřit k základním návykům jízdy každého řidiče. Na sněhu totiž vyjdou najevo řidičovy nedostatky, například křečovitě nebo ledabylé držení volantu jednou rukou. Právě plynulost ovládnutí je důvod, proč někteří řidiči dokážou i na sněhu jezdit relativně rychle, zatímco jiné odmítá auto poslouchat už v rychlosti chůze.

Předvídání v zimním období je nanejvýš důležité, protože si musíme uvědomit, že manévry na poslední chvíli jsou na sněhu vyloučeny. Například brzdná dráha na sněhu se třikrát prodlužuje. Proto předvídejte a plánujte své reakce a zbytečně nebrzděte brzdou, ale jen motorem a podřazováním.

Nezastavujte pod kopcem, pokud to není nezbytně nutné, nemusíte se už rozjet a řidiči jedoucí z kopce za vámi nemusí zastavit, i kdyby chtěli.

Udržujte adekvátní rozestupy mezi vozidly a držte se na své polovině vozovky i v zatáčkách. Do zatáčky si najíždějte vždy od vnější strany, ale na své polovině silnice. Před vjezdem do zatáčky zpomalte, neznáte-li zatáčku, uzpůsobte jízdu tak, jako by zatáčka měla vést ostře za roh. Proto dostatečně brzy před zatáčkou jemně sešlápněte a podržte brzdový pedál. V zatáčce už nebrzděte, teprve po průjezdu zatáčkou můžete zvolna přidávat na plynu.

V zimě se z širokých cest stávají úzké okresky, takže nás to svádí jezdit středem vozovky, ale silnice nepatří jen nám, tak se držte ve své polovině, přestože na těchto silnicích jsou ponejvíce vyježděné jen tři koleje – tři stopy, kdy prostřední slouží oběma směrům jízdy. Někdy se z těchto kolejí jen ztěžka vyjíždí a pak je problém s protijedoucím vozidlem.

Chovejte se ohleduplně, včas uberte plyn a zajedte ke kraji – nemáte o nic větší právo plynulé jízdy než ten, kdo jede proti vám.

Uvědomte si, že úspěch vaší cesty nezáleží jen na vás, proto počítejte s tím, že nemusíte dojet tam, kam chcete, a v hodinu, kdy si to představujete. Může se stát cokoli a není nouze o situace, kdy jeden kamion zablokuje cestu všem.

Kvalitní zimní pneumatiky s dostatečně hlubokým vzorkem, sněhové řetězy a lopatu v kufru považujeme za samozřejmost. Také bychom měli mít dost paliva

v nádrži pro dlouhé stání v koloně.

Vozte s sebou co nejúplnější zimní výbavu a výbavu pro přežití.

Je dobré mít v autě malou zásobu jídla (např: energetické tyčinky, čokoládu, křehké plátky, Knäckebröt či nějaké sušenky) a pití a taky deku nebo teplejší oblečení – čepici, rukavice, zimní boty. Baterku, zapalovač, startovací kabely, léky, pokud je musíte pravidelně užívat.

To všechno si uložte do vaku nebo do krabice a vozte stále s sebou.

Nezapomeňte! Od 1. listopadu do 31. března pro nás zákonodárci schválili povinnost jezdit na zimních pneumatikách.

Jezdit v zimě na zimních pneumatikách s odpovídajícím dezénem a nejméně 4mm vzorkem považují

za naprostou samozřejmost, a to hlavně proto, že snad každý jen trochu pozorný řidič dokáže při jízdě na sněhu vyzpozorovat rozdíl v trakci mezi zimními a letními pneumatikami. To, co si na sněhu může dovolit na zimních gumách, na letních vůbec nepřipadá v úvahu.

Připomenutí na závěr:

- Pokud se na silnici něco stane, už nikdy nic nevrátíš zpět.

- Počítej s tím, že druzí řidiči jsou někdy nepředvídatelní.

- Jezdí tak, abys byl v klidu, nervozita, spěch a hádky za jízdy jsou tví nepřátelé.

- Unáhlenost, zbrkllost a agresivita za volant nepatří.

Je dobré umět, je dobré vědět, je dobré spoléhat na druhé lidi. Ale naše spoléhání má být na Boha. Pozvěte ho tedy i v tomto zimním období, ať se stanete vaším spolujezdcem.

(Příslaví 4,7: Počátek moudrosti je: Získej moudrost! Za všechno své vlastnictví získej rozumnost.)

Přeji mnoho bezpečných kilometrů na vašich zimních cestách!

A jeden bonusový tip – pokud si nejste jisti sami sebou nebo stavem svého auta, pak raději nikam nejezděte.

Zvířata u nás doma IV

Je křeček či morče tím správným dárkem k Vánocům?

Milan Kubic

Tentokrát s naším zkušeným poradcem o strastech a slastech domácího chovu hlodavců.

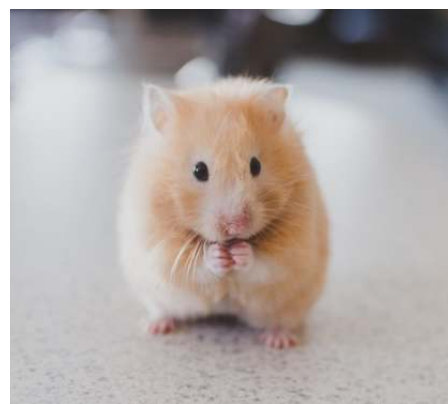
Hlodavci - myši, křečci, potkani, morčata aj. nejsou živočichové nároční na pozornost člověka. Snad jen potkan nebo osmák se dokáže s člověkem více sblížit a být spokojený v častějším kontaktu. Chovatelé potkanů dokonce hovoří o stejně intenzivním vztahu, jaký je mezi člověkem a psem.

Hlodavci potřebují vhodný příbytek, ne příliš těsný (chovat křečka nebo myši v pětilitrové lahvi od okurek je týrání zvířat!), ve kterém mají také místo, kde se mohou ukrýt. Komu by se chtělo být stále na očích. To si jeden neodpočine. Navíc je to jejich přirozená potřeba. Většina z nich žije v norách v zemi a je potravou dravců a dravých ptáků. Schovat se je jejich jediná obrana. Mají to v genech.

Chceme-li tedy zvíře, které nebude permanentně ve stresu, věnujme mu

nějakou boudičku - třeba z krabice od bot, nebo část jeho příbytku trvale zakryje a umístěme na klidné místo. To platí o to více pro venkovní ohrádky, které by bylo také nejlépe svrhu zakrýt pletivem, aby se tam nedostal v případě naší nepřítomnosti dravec. V létě také pozor na slunce, aby se z ohrádky nestal grilovací rošt. Obydlí pro chov hlodavců lze zakoupit v chovatelských potřebách. Pravda, nepatří zrovna k nejlevnějším. Jelikož tyto příbytky nebylo možno v dřívějších dobách koupit, používala se akvária - terária nebo klec. U klece je však třeba dát pozor na průvan, který je nežádoucí. Důležité je, aby příbytek měl nepropustné dno pro moč a byl dostatečně vysoký nebo shora prodyšně uzavíratelný, aby se hlodavci nepohybovali samostatně po bytě bez našeho vědomí. Obtížně se chytají a mohou leccos nepříjemného způsobit. Rozkládající se moč a bobky v místech pro nás nedostupných velmi nepříjemně zapáchají. Příbytek by měl

být dostatečně prostorný, zejména pokud je v něm živočichů více. V těch kupovaných jsou také šikvné držáky na lahvičku s vodou, která je umístěna vně příbytku a nezabírá místo uvnitř. Voda uvnitř, například v misce, je také mnohem více

náchylná ke znečištění nebo převrhnutí. Steliva jsou také běžně dostupná, používají se piliny nebo dřevěné peletky. V hobby marketech je lze zakoupit levněji.

Pokud víme dopředu, že budeme chtít hlodavců víc, pořídíme je raději najednou a nejlépe z místa, kde již pospolu žijí. Po roce se mohou těžko sžívat a v příbytku budou zbytečně probíhat boje o pozice. Kromě křečků, kteří jsou více samotáři, jsou ostatní běžně dostupní hlodavci spokojenější, když nejsou sami. Myši, potkani, osmáci, činčily, morčata...

Nesmíme zapomínat na trávu nebo seno, které je například pro morčata hlavní složkou potravy. Podestýlku je nutné alespoň jednou za týden vyměnit, promočená místa (většinou rohy) i častěji. Zanedbáváním údržby můžeme chovaného živočicha vystavit zvýšenému nebezpečí onemocnění vlivem množení parazitů a bakterií ve znečištěném pelechu.

Jak jsem již psal, měli jsme u nás doma v dětství morčat více a vozili jsme je i na chatu. Tam se volně pohybovala, našla si úkryt v převráceném kolečku nebo pod verandou. Nikdy neutekla nebo se neztratila. Nutno podotknout, že jsme neměli současně volně morčata i kočku.

Některé druhy, například osmáci degu, o samotě vyložené strádají. Buďme proto velkorysí! Také se zajímejme o životní styl jednotlivých druhů hlodavců. Křečci například štrachají a rámusí hlavně v noci, činčily mají stres z tělesného kontaktu s námi a po vypuštění z klece tráví čas například skákáním po skříních apod.

Činčily a osmáci také budou potřebovat značně větší obydlí než ostatní. Nezapomeňme také, že hlodavci, zejména myši a potkani, jsou trochu více cítit. Nedávejme jim to za vinu, tak to prostě je.

Příště vás čeká dokončení naší série o domácích mazlíčcích, a to na téma ptáci v kleci.

NENÍ BETLÉM JAKO BETLÉM

Iva Pavlová

Foto Nela Pavlová a Jana Malá

Pozvánka do jediného muzea v přírodě v Pardubickém kraji – do Betléma v Hlinsku

S blížícím se časem vánočním se jistě mnohým z nás vybaví vůně cukroví i jehličí, atmosféra domácí pohody s šálkem horkého voňavého čaje či kávy, něco málo dětské netrpělivosti a těšení zároveň... Možná, že až někteří budeme opět vybalovat svůj rodinný betlém, vynoří se nám vzpomínky na dětství a myslím, že trocha nostalgie k Vánocům prostě patří. Chtěla bych vás pozvat na návštěvu trochu jiného BETLÉMA – Betléma u nás v Hlinsku. Můžete zde prožít den či odpoledne mezi malebnými chaloupkami a nasát něco z vánoční atmosféry.

Co můžete vidět?

Betlém v Hlinsku je památková rezervace situovaná v samém sousedství centra města, na pravém břehu řeky Chrudimky.

Jde o soubor roubených i zděných domků, které si tu v první polovině osmnáctého století postavili drobní městští řemeslníci, kteří zde hospodařili, vychovávali své děti, prostě žili obyčejný život s jeho radostmi i starostmi. Ve zpřístupněných roubenkách si tedy můžete prohlédnout dílny a obydlí tkalce, hračkaře, ševce, pilníkáře nebo továrního dělníka. Kdo by nechtěl absolvovat tuto placenou prohlídku (expozice jsou přístupné po celý rok), může se mezi chaloupkami jen tak projít, prohlédnout si je zvenku, posedět na lavičce...

Co bude k vidění o Vánocích?

V období od 13. prosince 2016 do 8. ledna 2017 bude pro návštěvníky připravena výstava Betlém vánoční. V roubených domcích uvidíte, jak vypadala oslava Štědrého večera před sto až sto padesáti lety. Součástí výstavy jsou i betlémy lidových tvůrců. Nebude chybět unikátní mechanický betlém s postavíčkami

různých řemeslníků, zajímavý betlém pašijový či betlémy zhotovené ze slámy, papíru a těsta.

Co můžete ochutnat?

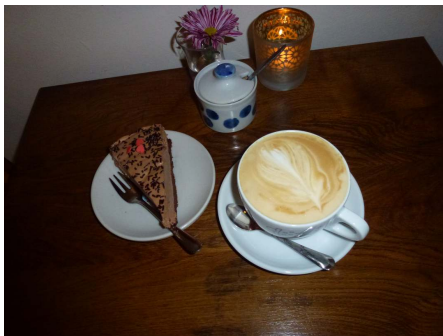
Jestliže na vaší procházce hlineckým Betlémem dojdete k tabulce s nápisem „Nemusí pršet, jen když kafe“, vězte, že jste se ocitli blízko věhlasné kavárny Mandala. V jedné z roubenek se můžete uvelebit v malebném prostředí provoněném kávou a čajem a dát si některý z výhradně domácích dortíků či nějakou bezlepkovou dobrotu. Milá obsluha vás klidně nechá jen tak posedět a povídat si nebo číst a rozjímat... V těsné blízkosti kavárny je ještě jídelna Mandala, kde si pochutnají nejen vyznavači vegetariánské stravy.

Co si můžete přivést domů?

Pokud vám v kavárně Mandala bude chutnat tak, že už se do vás nic nevejde, klidně vám něco z těch neodolatelných

pochoutek zabalí s sebou. Co se týká suvenýrů z Betléma, do kterých se doma hned nezakousnete, mohou doporučit různé druhy sypaných čajů, mastiček a vonných olejů, ručně vyráběné šperky, keramiku, dřevěné hračky a mnoho dalšího.

Kontakty: <https://www.betlem-hlinsko.cz/>
<http://www.cafemandala.cz/>

3.–5. 3. 2017

Víkend pro dcery Krále

identita · sebeúcta · hranice

*„Hle, zima pominula, ... po zemi se objevují květy.
Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!“
(Pís 2,11–13)*

Vyučující Karol a Mirka Verčimáková

Luhačovice
(hotel Harmonie, Jurkovičova alej 857)
Pobyt začíná v pátek večer a končí v neděli obědem.
Pořádá Křesťanská misijní společnost
Blíže informace na druhé straně letáku a na <http://prozeny.kmspraha.cz>.

Víkend pro dcery Krále

Během pobytu zazní vyučování na tato témata:

- Co si neseme z dětství (autority a naše obranné mechanismy)
- Identita ženy jako dcery Krále
- Hranice ve vztahu k rodičům a dětem
- Hranice v církvi, zaměstnání i jinde

Volitelné semináře:

- Hranice v manželství
- Povolání k výjimečnému životu

Po dobu akce nebude poskytováno individuální poradenství, ale součástí programu budou osobní modlitby za účastnice. Prostor bude i pro otázky a odpovědi.

CENA POBYTU
(konferenční poplatek, ubytování na 2 noci, plná penze):
1990 Kč (při přihlášení a zaplacení do 16. 1. 2017),
2200 Kč (při přihlášení a zaplacení do 20. 2. 2017).

Pobyt na
„Víkendu pro
dcery Krále“
(napište si o dárkový
poukaz).

Další informace a přihlášky:
<http://prozeny.kmspraha.cz>
Pořádá Křesťanská misijní společnost.
Kontakt: pospisilova@kmspraha.cz

Prosíme, zveřejněte tyto informace ve svých dolech a společenských inšt. umístěním letáku na nabídku. Děkujeme!

Můžete pomoci alespoň jednomu

Křesťané mění životy muslimů v jedné z nejchudších zemí světa
(viz článek uvnitř tohoto čísla)

Dětem v Bangladéši můžete pomoci i Vy!

Vaše dary dají dítěti nové možnosti:

- chodit do křesťanské školy,
- slyšet evangelium,
- najíst se ve škole zdarma.

Podpořte dítě z chudé rodiny ze slumu v docházce do školy.

Podpořte dítě v křesťanském dětském domově Savar
– naděje pro děti, které by jinak musely tvrdě pracovat, aby se mohly každý den najíst.

Podporujte konkrétní dítě a sledujte jeho vývoj:
čtyřikrát za rok dostanete o dítěti zprávu.

Nadace Mezinárodní potřeby, Vinohradská 909, 560 02 Česká Třebová
e-mail: nadace@mezinarodni-potreby.cz, www.dalkova-adopce.cz

Časopis eTabita je zdarma a jak věříme, zdarma i zůstane. Co je zdarma ale samozřejmě nevzniká zadarmo. Chceme být nadále závislí pouze na dobrovolných darech. Přesto se na Vás

obracíme s dotazem: Kolik byste byli ochotni přispět na jedno číslo časopisu? I když eTabitu nedostáváte v papírové podobě, doufáme, že tento časopis pro Vás hodnotu má. Pokud oceníte

jedno vydání například na 25,- Kč, cena za jeden rok vyjde na 100,- Kč. Zvažte, zda takto jednou ročně nechcete vydávání tohoto časopisu podpořit.

Pokud chcete přispět na vydávání časopisu Tabita, pošlete svůj dar na uvedený účet.

Jakákoliv částka je nám pomocí.

Děkujeme.

Číslo účtu: 2900233343/2010

Děkujeme všem, kteří posílali články do časopisu bez nároků na honorář, všem vám, kdo jste nás podpořili finančně, všem, kdo jste se za nás modlili, i vám, kdo jste časopis rozšiřovali dál.

Věříme, že i v příštím roce bude Tabita přicházet do vašich mailových schránek, aby Vám přinášela radost.

*Přejeme Vám,
abyste v průběhu celého příštího roku
chodili v Jeho šlépějích.
Požehnaný rok 2017 přeje redakce*

Advent

Svíce
hořící za oknem Tvé duše
naděje a čekání
Jen kde je rozsvíceno
se odvážíme klepat
i v nočních hodinách

Advent
je ticho
věčné naslouchání
vtělené Slovo

Stačí otevřít
a nechat ho promluvit
Slovo
Tolikrát slyšené

ale vždycky nové

Johanka Patáková
z knihy *Vstupuji v nepoznané*
nakladatelství Paulinky 2012

